

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Εξηκοστό Δεύτερο

Ο Προφητικός Χρόνος της Ρώμης: Αποκάλυψη του Οράματος

Jeff Pippenger

2024-03-27

Η Ρώμη εδραιώνει το όραμα, και η Ρώμη αποκαλύπτεται στον «καιρό» της. Αυτή είναι μια δήλωση της Αδελφής Γουάιτ, στην οποία εκθέτει εκείνο που θα έπρεπε να νοείται ως το προφανές:

«Η Αποκάλυψη είναι ένα σφραγισμένο βιβλίο, αλλά είναι επίσης και ένα ανοιγμένο βιβλίο. Καταγράφει θαυμαστά γεγονότα που πρόκειται να λάβουν χώρα στις έσχατες ημέρες της ιστορίας αυτής της γης. Οι διδασκαλίες αυτού του βιβλίου είναι σαφείς, όχι μυστικιστικές και ακατανόητες. Σε αυτό επανέρχεται η ίδια γραμμή προφητείας όπως και στον Δανιήλ. Ορισμένες προφητείες ο Θεός τις έχει επαναλάβει, δείχνοντας έτσι ότι πρέπει να τους αποδοθεί σπουδαιότητα. Ο Κύριος δεν επαναλαμβάνει πράγματα που δεν έχουν μεγάλη σημασία». Manuscript Releases, τόμος 9, 8.

Ο «Κύριος δεν επαναλαμβάνει πράγματα που δεν είναι μεγάλης σημασίας» και οι «καιροί» που συνδέονται με τη Ρώμη επαναλαμβάνονται ξανά και ξανά. Είναι «μεγάλης σημασίας» να κατανοηθεί ο «καιρός» που συνδέεται με τη Ρώμη, διότι αυτό είναι που αποκαλύπτει τη Ρώμη ως το θέμα που θεμελιώνει το όραμα. Επτά φορές γίνεται άμεση αναφορά, στον Δανιήλ και στην Αποκάλυψη, στα χίλια διακόσια εξήντα έτη της παπικής κυριαρχίας.

Και θέλει λαλήσει μεγάλους λόγους κατά του Ύψιστου, και θέλει καταθλίψει τους αγίους του Ύψιστου, και θέλει διανοηθῆ νὰ μεταβάλῃ καιρούς και νόμους· και θέλουσι δοθῆ εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἕως καιροῦ και καιρῶν και ἡμίσεος καιροῦ. Δανιήλ 7:25.

Και ἄκουσα τον ἄνδρα τον ενδεδυμένον λινά, ο οποίος ἤτο ἐπάνω εἰς τα ὕδατα του ποταμοῦ, ὅταν ὕψωσε την δεξιάν αὐτοῦ χεῖρα και την αριστεράν αὐτοῦ χεῖρα προς τον ουρανόν, και ὠμοσε εἰς εκείνον που ζῆ διά παντός ὅτι θέλει εἶσθαι διά καιρόν, καιρούς και ἡμισυ καιροῦ· και ὅταν τελειώσει να διασκορπίσει την δύναμιν του αγίου λαοῦ, πάντα ταῦτα θέλουσι τελειωθῆ. Δανιήλ 12:7.

Ἀλλὰ τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἄφες ἔξω, και μὴ αὐτὴν μετρήσης· διότι ἐδόθη εἰς τὰ ἔθνη· και τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν θέλουσι πατήσῃ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν τεσσαράκοντα και δύο μῆνας. Ἀποκάλυψις 11:2.

Και θέλω δώσει δύναμιν εἰς τους δύο μάρτυράς μου, και θέλουσι προφητεύσει χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα ἡμέρας, ενδεδυμένοι σάκκους. Ἀποκάλυψις 11:3.

Και ἡ γυναίκα ἔφυγε στην ἔρημο, ὅπου ἔχει τόπο ητοιμασμένο ἀπὸ τον Θεό, για να τη τρέφουν ἐκεῖ χίλιες διακόσιες ἐξήντα ἡμέρες. Ἀποκάλυψη 12:6.

Και ἐδόθησαν εἰς τὴν γυναίκα δύο πτέρυγες αετοῦ μεγάλου, διά να πετάξῃ εἰς τὴν ἔρημον, εἰς τον τόπον αὐτῆς, ὅπου τρέφεται διά καιρόν, και καιρούς, και ἡμισυ καιροῦ, μακράν ἀπὸ

προσώπου του όφους. Αποκάλυψις 12:14.

Και ἐδόθη εἰς αὐτὸν στόμα λαλῶν μεγάλα καὶ βλασφημίας· καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν ἐξουσία νὰ ἐνεργῇ τεσσαράκοντα δύο μῆνας. Αποκάλυψις 13:5.

Αυτές οι επτά άμεσες αναφορές παρουσιάζουν διαφορετικά συγκεκριμένα προφητικά χαρακτηριστικά της Ρώμης. Είναι σε εκείνα τα χωρία που αποκαλύπτεται η Ρώμη. Η αδελφή White προσθέτει ότι αυτές οι περίοδοι παριστάνονται επίσης ως «τρία έτη και ήμισυ ή 1260 ημέρες». Δεν βρίσκετε ούτε «τρία και ήμισυ έτη» ούτε «χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες» στη Βίβλο. Η αδελφή White απλώς εφαρμόζει αναλόγως τον υπολογισμό των επτά αναφορών.

Στο κεφάλαιο 13 (εδάφια 1–10) περιγράφεται ένα άλλο θηρίο, «όμοιο με πάρδαλη», στο οποίο ο δράκων έδωσε «τη δύναμίν του, και τον θρόνον του, και μεγάλην εξουσίαν». Το σύμβολο αυτό, όπως έχουν πιστεύσει οι περισσότεροι Προτεστάντες, αντιπροσωπεύει τον παπισμό, ο οποίος διαδέχθηκε τη δύναμη και τον θρόνο και την εξουσία που κάποτε κατείχε η αρχαία Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Περί του θηρίου του ομοίου με πάρδαλη δηλώνεται: «Και ἐδόθη εἰς αὐτό στόμα λαλῶν μεγάλα καὶ βλασφημίας... Καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς βλασφημίαν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ βλασφημήσῃ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ, καὶ τὴν σκηνὴν Αὐτοῦ, καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν τῷ οὐρανῷ. Καὶ ἐδόθη εἰς αὐτό νὰ κάμῃ πόλεμον με τοὺς ἁγίους, καὶ νὰ νικήσῃ αὐτούς· καὶ ἐδόθη εἰς αὐτό ἐξουσία ἐπὶ πάσαν φυλὴν, καὶ γλῶσσαν, καὶ ἔθνος.» Η προφητεία αυτή, η οποία είναι σχεδόν ταυτόσημη με την περιγραφή του μικρού κέρατος του Δανιήλ 7, αναμφισβήτητα υποδεικνύει τον παπισμό.

«Καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν ἐξουσία νὰ ἐνεργῆσῃ τεσσαράκοντα δύο μῆνας». Καὶ, λέγει ὁ προφήτης, “εἶδον μίαν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς πεπληρωμένην εἰς θάνατον”. Καὶ πάλιν: “Ὅστις αἰχμαλωτίζει, εἰς αἰχμαλωσίαν θέλει ὑπάγει· ὅστις φονεῖ με μᾶχαιραν, πρέπει νὰ φονευθῆ με μᾶχαιραν”. Οἱ τεσσαράκοντα δύο μῆνες εἶναι τὸ αὐτὸ με τὸ “καιρὸς καὶ καιροὶ καὶ ἡμισυ καιροῦ”, τριάμισι ἔτη, ἢ 1260 ἡμέραι, τοῦ Δανιήλ 7—ὁ καιρὸς κατὰ τὸν ὅποιον ἡ παπικὴ ἐξουσία ἔμελλε νὰ καταθλίβῃ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἡ περίοδος, ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὰ προηγούμενα κεφάλαια, ἤρχισε με τὴν ὑπεροχὴν τοῦ παπισμοῦ, τὸ 538 μ.Χ., καὶ ἔληξε τὸ 1798. Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὁ πάπας ἐλήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ τὸν γαλλικὸ στρατό, ἡ παπικὴ ἐξουσία ἔλαβε τὸ θανάσιμον τραῦμα αὐτῆς, καὶ ἐπληρώθη ἡ προφητεία, “Ὅστις αἰχμαλωτίζει, εἰς αἰχμαλωσίαν θέλει ὑπάγει”. Η Μεγάλη Διαμάχη, 439.

Με τη θεόπνευστη εξουσιοδότηση να θεωρήσουμε επίσης τα τριάμισι έτη ως τον «καιρό» που «αποκαλύπτει» τη Ρώμη, αναδύονται και άλλες βιβλικές αναφορές στη Ρώμη.

Αλλά αληθινά σας λέγω, πολλές χήρες υπήρχαν στον Ισραήλ κατά τις ημέρες του Ηλία, όταν ο ουρανός εκλείσθη τρία έτη και έξι μήνες, όταν μεγάλη πείνα ήταν σε όλη τη γη. Λουκᾶς 4:25.

Τα τριάμισι έτη του Ηλία συνδέουν τον χρόνο με την Ιεζάβελ, η οποία αποτελεί το σύμβολο της παπικής Ρώμης στην εκκλησία των Θυατείρων.

Ἄλλ’ ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, διότι ἐπιτρέπεις εἰς τὴν γυναῖκα Ἰεζάβελ, ἥτις λέγει ἑαυτὴν προφήτιν, νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ πλανᾷ τοὺς δούλους μου, ὥστε νὰ πορνεύωσι καὶ νὰ τρώγωσιν εἰδωλόθυτα. Καὶ ἔδωκα εἰς αὐτὴν καιρὸν νὰ μετανοήσῃ ἐκ τῆς πορνείας αὐτῆς, καὶ δὲν μετενόησε. Αποκάλυψις 2:20, 21.

Ο «καιρός» που δόθηκε στην τέταρτη εκκλησία, την οποία αντιπροσωπεύει η Ιεζάβελ, είναι επίσης ένα «διάστημα».

Ο Ηλίας ήταν άνθρωπος ομοιοπαθής με εμάς, και προσευχήθηκε θερμώς να μη βρέξει· και δεν έβρεξε επάνω στη γη επί τρία έτη και έξι μήνες. Ιακώβου 5:17.

Σχολιάζοντας ότι οι σαράντα δύο μήνες είναι το ίδιο με τις χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες, η αδελφή White προσδιορίζει την περίοδο ως «εκείνες τις ημέρες», στις οποίες αναφέρθηκε ο Χριστός.

Αι ενταύθα μνημονεύομεναι περίοδοι—«τεσσαράκοντα καὶ δύο μῆνες» και «χίλια διακόσια εξήκοντα ημέραι»—είναι η αυτή περίοδος, αμφότεραι δε παριστάνουσι τον χρόνο καθ' ον η εκκλησία του Χριστού έμελλε να υποστή καταπίεσιν εκ μέρους της Ρώμης. Τα 1260 έτη της παπικής υπεροχής ήρξαντο το μ.Χ. 538 και, ως εκ τούτου, θα έληγον το 1798. Κατά τον χρόνο εκείνον γαλλικός στρατός εισήλθεν εις την Ρώμην και κατέστησε τον πάπαν αιχμάλωτον, και αυτός απέθανεν εν εξορία. Μολονότι νέος πάπας εξελέγη συντόμως κατόπιν τούτου, η παπική ιεραρχία ουδέποτε έκτοτε κατώρθωσε να ασκήση την εξουσίαν την οποίαν προηγούμενως κατείχε.

«Ο διωγμός της εκκλησίας δεν συνεχίσθηκε καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου των 1260 ετών. Ο Θεός, με έλεος προς τον λαό Του, συντόμευσε τον χρόνο της πύρινης δοκιμασίας τους. Προλέγοντας τη “μεγάλη θλίψη” που επρόκειτο να επέλθει στην εκκλησία, ο Σωτήρας είπε: “Και εάν δεν εσμικρύνοντο αι ημέραι εκείναι, δεν ήθελε σωθή ουδεμία σαρξ· αλλά διά τους εκλεκτούς θέλουσι σμικρυνθή αι ημέραι εκείναι.” Ματθαίος 24:22. Μέσω της επιρροής της Μεταρρύθμισης, ο διωγμός έφθασε στο τέλος του πριν από το 1798.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 266.

Ο Χριστός και η αδελφή Γουάιτ ταυτοποιούν την έκφραση «εκείνων των ημερών» ως τον «καιρό», ο οποίος προσδιορίζει την παπική Ρώμη. Όταν ο Δανιήλ μιλά για τον διωγμό που ακολούθησε την τοποθέτηση του παπισμού στον θρόνο της γης στο εδάφιο τριάντα ένα του ενδέκατου κεφαλαίου, αναφέρεται σε εκείνον τον καιρό του διωγμού ως «πολλές ημέρες».

Και βραχίονες θέλουσι σταθή εκ μέρους αυτού, και θέλουσι μαιίνει το αγιαστήριον της δυνάμεως, και θέλουσι καταργήσει την παντοτινήν θυσίαν, και θέλουσι στήσει το βδέλυγμα της ερημώσεως. Και τους ασεβούντας εις την διαθήκην θέλει διαφθείρει διά κολακειών· αλλ' ο λαός, όστις γνωρίζει τον Θεόν αυτού, θέλει ισχυροποιηθή και πράξει μεγάλα. Και οι συνετοί μεταξύ του λαού θέλουσι διδάξει πολλούς· πλην θέλουσι πέσει υπό ρομφαίας, και υπό φλογός, υπό αιχμαλωσίας, και υπό διαρπαγής, επί πολλάς ημέρας. Δανιήλ 11:31–33.

Η Ρώμη αποκαλύπτεται σε συνάρτηση με τον προφητικό χρόνο που συνδέεται με αυτήν· γι' αυτό ο Παύλος λέγει ότι ο άνθρωπος της αμαρτίας θα αποκαλυφθεί «εν τω εαυτού καιρώ». Το γεγονός ότι η Ρώμη εδραιώνει το όραμα, το οποίο, εάν δεν γνωρίζουμε, χανόμαστε, καταδεικνύει γιατί εκείνος ο προφητικός χρόνος παρίσταται τόσο συχνά και με τόσους πολλούς τρόπους· διότι ο Θεός «δεν επαναλαμβάνει πράγματα που δεν είναι μεγάλης σπουδαιότητας». Στα προηγούμενα εδάφια, σημειώνεται επίσης το τέλος της χρονικής εκείνης περιόδου.

Και οι συνετοί μεταξύ του λαού θα διδάξουν πολλούς· όμως θα πέσουν από μάχαιρα, και από φλόγα, με αιχμαλωσία και με διαρπαγή, επί πολλές ημέρες. Και όταν πέσουν, θα βοηθηθούν με μικρή βοήθεια· αλλά πολλοί θα προσκολληθούν σε αυτούς με κολακείες. Και μερικοί από τους συνετούς θα πέσουν, για να δοκιμαστούν, και να καθαριστούν, και να λευκανθούν, έως τον καιρό του τέλους· επειδή είναι ακόμη για καιρό προσδιορισμένο. Δανιήλ 11:33–35.

Ο «καιρός του τέλους» «είναι ακόμη για καιρό προσδιορισμένο». Η εβραϊκή λέξη που αποδίδεται ως «προσδιορισμένο» είναι «moed» και σημαίνει καθορισμένο χρόνο ή προκαθορισμένο ραντεβού. Η προφητική συνάφεια και σπουδαιότητα του «προσδιορισμένου καιρού» στο βιβλίο του Δανιήλ προσδιορίζεται από το πόσο συχνά γίνεται αναφορά σε αυτόν. Ελάχιστοι Λαοδικειανοί Αντβεντιστές, αν υπάρχουν καθόλου, αναγνωρίζουν ότι το 1989 ήταν «καιρός του τέλους», και επομένως το 1989 ήταν προσδιορισμένος καιρός. Ήταν ένας προσδιορισμός που έγινε από τον Θεό, όταν θα αποσφράγιζε τη γνώση για το κίνημα των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων. Για τον λόγο αυτό, το βιβλίο του Δανιήλ παρέχει μαρτυρίες για το γεγονός ότι ο «προσδιορισμένος καιρός» σηματοδοτεί την άφιξη του «καιρού του τέλους». Στο όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, αυτό το προφητικό σύμβολο εκτίθεται.

Καὶ ἤκουσα φωνὴν ἀνθρώπου ἀνὰ μέσον τῶν ὀχθῶν τοῦ Οὐλαῖ, ἣτις ἐκάλεσε καὶ εἶπε·
Γαβριήλ, κάμε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον νὰ ἐννοήσῃ τὴν ὄρασιν. Καὶ ἦλθε πλησίον τοῦ τόπου ὅπου ἰστάμην· καὶ ὅταν ἦλθε, ἐφοβήθην καὶ ἔπεσα ἐπὶ πρόσωπόν μου· ἀλλὰ εἶπεν πρὸς ἐμέ·
Ἐννόησον, υἱὲ ἀνθρώπου· διότι ἡ ὄρασις ἀνήκει εἰς τὸν καιρὸν τοῦ τέλους. Καὶ ἐνῶ ἐλάλει μετ’ ἐμοῦ, ἤμην βυθισμένος εἰς βαθὺν ὕπνον, μετὰ τοῦ προσώπου μου πρὸς τὴν γῆν· ἀλλὰ με ἤγγισε, καὶ με ἔστησεν ὄρθιον. Καὶ εἶπε· Ἴδου, θέλω σε κάμει νὰ γνωρίσῃς τί θέλει συμβῆ εἰς τὸ ἔσχατον τῆς ἀγανακτήσεως· διότι εἰς τὸν ὀρισμένον καιρὸν θέλει ἔλθει τὸ τέλος. Δανιήλ 8:16–19.

Όπως και στο ενδέκατο κεφάλαιο, η λέξη «τέλος», στην έκφραση «καιρός του τέλους» στα εδάφια αυτά, είναι διαφορετική εβραϊκή λέξη από εκείνη που μεταφράζεται ως «προσδιορισμένος». Ο καιρός του τέλους παριστάνει μια χρονική περίοδο που αρχίζει στον προσδιορισμένο καιρό. Ο «προσδιορισμένος καιρός» (moed) είναι ένας ορισμένος καιρός, ενώ ο καιρός του τέλους (η εβραϊκή λέξη «gets») είναι μια χρονική περίοδος, η οποία αρχίζει στον προσδιορισμένο καιρό. Είναι ο «καιρός» που αποκαλύπτει τη Ρώμη, και αυτός ο «καιρός» είναι τόσο σημαντικός, ώστε το τέλος εκείνης της χρονικής περιόδου, καθώς και η περίοδος που ακολουθεί το τέλος εκείνου του καιρού, παριστάνονται από πολλούς μάρτυρες. Στο εδάφιο είκοσι τέσσερα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, η παγανιστική Ρώμη προσδιορίζεται ως εκείνη που κυβερνά τον κόσμο για έναν «καιρό».

Ένας συμβολικός «καιρός» είναι τριακόσια εξήντα έτη, διότι υπάρχουν τριακόσιες εξήντα ημέρες σε ένα βιβλικό έτος. Η ειδωλολατρική Ρώμη κυβέρνησε επί έναν «καιρό», και η παπική Ρώμη κυβέρνησε επί «καιρόν και καιρούς και ήμισυ καιρού». Η σύγχρονη Ρώμη κυβερνά επί μία συμβολική «ώρα», ή επί σαράντα δύο συμβολικούς «μήνες». Δεν υπάρχει προφητικός χρόνος μετά το 1844, επομένως η «ώρα» και οι «σαράντα δύο μήνες» είναι η περίοδος από τον επικείμενο κυριακάτικο νόμο έως τη λήξη της ανθρώπινης δοκιμασίας. Αλλά η ειδωλολατρική Ρώμη άσκησε υπέρτατη κυριαρχία από τη Μάχη του Ακτίου το 31 π.Χ. έως ότου ο Κωνσταντίνος μετέφερε την

πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας στην Κωνσταντινούπολη το έτος 330. Γνωρίζουμε ότι τα ακόλουθα εδάφια αναφέρονται στην ειδωλολατρική Ρώμη, διότι ο Χριστός παριστάνεται ως ο «άρχων της διαθήκης», ο οποίος «θέλει συντριφθή» όταν σταυρώθηκε. Η δύναμη που τότε εξουσίαζε ήταν η ειδωλολατρική Ρώμη· επομένως, τα εδάφια που πρόκειται τώρα να εξετάσουμε προσδιορίζουν την ειδωλολατρική Ρώμη.

Και αντ' αυτού θέλει αναστηθή άνθρωπος ευτελής, εις τον οποίον δεν θέλουσι δώσει την τιμήν της βασιλείας· αλλά θέλει εισέλθει ειρηνικώς και θέλει αποκτήσει τη βασιλεία διά κολακειών. Και οι βραχίονες του κατακλυσμού θέλουσι κατακλυσθή απ' εμπροσθεν αυτού και θέλουσι συντριφθή· ναι, ακόμη και ο άρχων της διαθήκης. Και μετά τη συνθήκη που έγινε μετ' αυτού θέλει ενεργήσει δολίως· διότι θέλει ανέλθει και θέλει ισχυροποιηθή με ολίγον λαόν. Θέλει εισέλθει ειρηνικώς ακόμη και εις τα παχύτερα μέρη της επαρχίας· και θέλει πράξει εκείνο το οποίον δεν έπραξαν οι πατέρες αυτού, ουδέ οι πατέρες των πατέρων αυτού· θέλει διασκορπίσει μεταξύ αυτών λάφυρα και διαρπαγή και πλούτη· ναι, και θέλει μελετήσει τα σχέδια αυτού εναντίον των οχυρωμάτων, έως καιρού. Δανιήλ 11:21–24.

Η λέξη «against» στην τελευταία φράση των εδαφίων σημαίνει στην πραγματικότητα «from», και το εδάφιο λέγει ότι η παγανιστική Ρώμη θα εξουσιάσει (θα καταστρώσει τα σχέδιά της) «from» το οχυρό της (την πόλη της Ρώμης) επί τριακόσια εξήντα έτη.

«ΣΤΙΧΟΣ 24. Θέλει εισέλθει εν ειρήνη ακόμη και εις τους ευφορωτάτους τόπους της επαρχίας· και θέλει πράξει εκείνο το οποίον δεν έπραξαν οι πατέρες αυτού, ουδέ οι πατέρες των πατέρων αυτού· θέλει διασκορπίσει μεταξύ αυτών τη λείαν, και τα σκύλα, και τα πλούτη· μάλιστα, θέλει μηχανευθεί τα σχέδια αυτού εναντίον των οχυρωμάτων, έως καιρού.»

«Ο συνήθης τρόπος με τον οποίο τα έθνη, πριν από τις ημέρες της Ρώμης, αποκτούσαν πολύτιμες επαρχίες και πλούσιες χώρες, ήταν διά του πολέμου και της κατακτήσεως. Η Ρώμη επρόκειτο τώρα να πράξει εκείνο το οποίο δεν είχε πράξει ούτε οι πατέρες ούτε οι πατέρες των πατέρων τους· δηλαδή, να λάβει αυτά τα αποκτήματα διά ειρηνικών μέσων. Το έθος, μέχρι τότε ανήκουστο, εγκαινιάσθηκε τώρα, κατά το οποίο βασιλείς άφηναν διά διαθήκης τα βασίλειά τους στους Ρωμαίους. Κατ' αυτόν τον τρόπο η Ρώμη περιήλθε στην κατοχή μεγάλων επαρχιών.»

«Και όσοι έτσι περιήλθαν υπό την κυριαρχία της Ρώμης αποκόμισαν από αυτό όχι μικρό όφελος. Τους μεταχειρίσθηκαν με καλοσύνη και επιείκεια. Ήταν σαν να διανεμόταν μεταξύ τους η λεία και τα λάφυρα. Προστατεύονταν από τους εχθρούς τους και αναπαύονταν με ειρήνη και ασφάλεια υπό την αιγίδα της ρωμαϊκής ισχύος.»

«Στο τελευταίο μέρος αυτού του εδαφίου, ο Επίσκοπος Νεύτων αποδίδει την έννοια της προμηθείας μηχανευμάτων από οχυρώματα, αντί εναντίον αυτών. Τούτο έπραξαν οι Ρωμαίοι από το ισχυρό οχυρό της επτάλοφης πόλεώς τους. “Ακόμη και διά καιρόν·” αναμφιβόλως έναν προφητικό καιρό, 360 ετών. Από ποιο σημείο πρέπει να χρονολογηθούν αυτά τα έτη; Πιθανότατα από το γεγονός που τίθεται υπόψη στο ακόλουθο εδάφιο.»

«ΣΤΙΧΟΣ 25. Καί θα έγειρη την δύναμίν του και τὸ θάρρος του εναντίον τοῦ βασιλέως τοῦ νότου με μεγάλην στρατιάν· και ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου θα έγερθη εἰς μάχην με στρατιάν πολὺ

μεγάλην και ισχυράν· ἀλλ' οὐ θὰ σταθῆ· διότι θὰ μηχανευθοῦν ἐπιβουλὰς ἐναντίον του.»

«Με τα εδάφια 23 και 24 μεταφερόμαστε πέρα από τη συμμαχία μεταξύ των Ιουδαίων και των Ρωμαίων, το 161 π.Χ., στον χρόνο κατά τον οποίο η Ρώμη είχε αποκτήσει παγκόσμια κυριαρχία. Το εδάφιο που τώρα έχουμε ενώπιόν μας θέτει υπόψη μας μια σφοδρή εκστρατεία εναντίον του βασιλέως του νότου, της Αιγύπτου, και την εμφάνιση μιας αξιοσημείωτης μάχης μεταξύ μεγάλων και ισχυρών στρατευμάτων. Συνέβησαν άραγε τέτοια γεγονότα στην ιστορία της Ρώμης περίπου κατά τον καιρό αυτό;—Συνέβησαν. Ο πόλεμος ήταν ο πόλεμος μεταξύ Αιγύπτου και Ρώμης· και η μάχη ήταν η μάχη του Ακτίου. Ας ρίξουμε μια σύντομη ματιά στις περιστάσεις που οδήγησαν σε αυτή τη σύγκρουση.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271–273.

Στα ακόλουθα εδάφια, ο καιρός που έχει ορισθεί και το τέλος μνημονεύονται και πάλι από τον Δανιήλ.

Και θέλει διεγείρει την δύναμιν αὐτοῦ και τὸ θάρρος αὐτοῦ ἐπὶ τὸν βασιλέα τοῦ νότου μετὰ μεγάλης στρατιᾶς· και ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου θέλει διεγερθῆ εἰς πόλεμον μετὰ στρατιᾶς σφόδρα μεγάλης και ισχυρᾶς· ἀλλ' οὐ θέλει σταθῆ· διότι θέλουσι μηχανευθῆ ἐναντίον αὐτοῦ μηχανάς. Ναί, οἱ τρώγοντες ἀπὸ τῆς μερίδος τῶν ἐδεσμάτων αὐτοῦ θέλουσιν ἀπολέσει αὐτόν, και ἡ στρατιὰ αὐτοῦ θέλει κατακλύσει· και πολλοὶ θέλουσι πέσει πεφονευμένοι. Και αἱ καρδίαι ἀμφοτέρων τῶν βασιλέων τούτων θέλουσιν εἶσθαι εἰς κακοποιίαν, και θέλουσι λαλήσει ψεῦδη ἐπὶ μιᾶς τραπέζης· ἀλλ' οὐ θέλει εὐδοωθῆ· διότι τὸ τέλος ἔτι θέλει εἶσθαι εἰς τὸν ὠρισμένον καιρόν. Τότε θέλει ἐπιστρέψει εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ μετὰ πλοῦτου πολλοῦ· και ἡ καρδία αὐτοῦ θέλει εἶσθαι κατὰ τῆς ἀγίας διαθήκης· και θέλει πράξει και ἐπιστρέψει εἰς τὴν γῆν αὐτοῦ. Εἰς τὸν ὠρισμένον καιρόν θέλει ἐπιστρέψει και ἔλθει πρὸς τὸν νότον· ἀλλ' οὐχὶ ὡς ἡ πρώτη, οὐδὲ ὡς ἡ ἐσχάτη. Δανιήλ 11:25–29.

Στο ὄγδοο κεφάλαιο, ο Γαβριήλ προσδιόρισε ότι το «χαζόν», το ὄραμα των δύο χιλιάδων πεντακοσίων εἴκοσι ετών, θα κατέληγε στον προσδιορισμένο καιρό, και τότε θα άρχιζε η περίοδος που παριστάνεται από «τον καιρό του τέλους». Στην παρούσα περικοπή, ο προσδιορισμένος καιρός είναι το τέλος των τριακοσίων εξήντα ετών κατά τα οποία η ειδωλολατρική Ρώμη θα εξουσίαζε τον κόσμο με υπέρτατη κυριαρχία. Στην παρούσα περικοπή δεν υπάρχει «καιρός του τέλους», διότι δεν υπήρχε τίποτε σφραγισμένο που επρόκειτο να αποσφραγισθεί στο τέλος εκείνης της περιόδου της ιστορίας.

Στο ὄγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, το ὄραμα του «τελευταίου τέλους» της αγανακτήσεως, το οποίο ήταν τα δύο χιλιάδες πεντακόσια εἴκοσι ἔτη που κατέληγαν ταυτόχρονα με τα δύο χιλιάδες τριακόσια ἔτη, εσφραγίσθη μέχρι τον «καιρό του τέλους», διότι το 1844, που ήταν ο διορισμένος καιρός αμφοτέρων των οραμάτων, το φως του τρίτου αγγέλου απεσφραγίσθη. Στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφια τριάντα ἔως τριάντα ἕξι, στο τέλος της «πρώτης αγανακτήσεως» το 1798, επρόκειτο να υπάρξει μία περίοδος η οποία παριστάνεται ως ο «καιρός του τέλους», όταν το φως του πρώτου αγγέλου απεσφραγίσθη. Επομένως, η χρονική προφητεία της ειδωλολατρικής Ρώμης δεν είχε καιρό του τέλους, αλλά μόνον διορισμένο καιρό, ο οποίος προσδιόριζε πότε ολοκληρώνονταν τα τριακόσια εξήντα ἔτη· αλλά ο διορισμένος καιρός του 1798, και ο διορισμένος καιρός του 1844, αμφοτέροι απεσφράγισαν ἕνα μήνυμα που ἔπρεπε να γίνει

κατανοητό κατά την περίοδο που παριστάνεται ως ο «καιρός του τέλους».

Η Ρώμη αποκαλύπτεται καθώς παρασταίνεται προφητικώς εντός του προφητικού της χρόνου. «Καιρός, καιροί και ήμισυ καιρού», «σαράντα δύο μήνες», «χίλιες διακόσιες εξήντα ημέρες» και «τριάμισι έτη» είναι μερικά από τα διάφορα σύμβολα που παριστούν την περίοδο κατά την οποία ο παπισμός κυριάρχησε κατά τους Σκοτεινούς Αιώνες. Η χρονική περίοδος που συνδέει το κίνημα των Μιλλεριτών με το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είναι εκατόν είκοσι έξι έτη. Το εκατόν είκοσι έξι είναι επίσης σύμβολο των χιλίων διακοσίων εξήντα ημερών, διότι αποτελεί το δέκατο ή τη δεκάτη αυτού του αριθμού. Τα εκατόν είκοσι έξι έτη από την αποστασία του 1863 έως τον προσδιορισμένο καιρό του 1989 προσδιορίζουν το 1989 ως το διορισμένο ραντεβού του Θεού με τον λαό Του των εσχάτων ημερών.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Πώς οφείλομεν να ερευνούμε τις Γραφές; Να πασσάλωνουμε, άραγε, τα δόγματα το ένα μετά το άλλο και έπειτα να επιχειρούμε να προσαρμόσουμε ολόκληρη τη Γραφή στις ήδη παγιωμένες μας απόψεις, ή να φέρνουμε τις ιδέες και τις αντιλήψεις μας ενώπιον των Γραφών και να μετρούμε τις θεωρίες μας από κάθε πλευρά με βάση τις Γραφές της αληθείας; Πολλοί, που διαβάζουν και ακόμη διδάσκουν τη Βίβλο, δεν κατανοούν την πολύτιμη αλήθεια την οποία διδάσκουν ή μελετούν. Οι άνθρωποι προσκολλώνται σε πλάνες, ενώ η αλήθεια είναι σαφώς χαραγμένη· και αν απλώς έφερναν τα δόγματά τους στον λόγο του Θεού, και δεν ανέγνωθαν τον λόγο του Θεού υπό το φως των δογμάτων τους, για να αποδείξουν ορθές τις ιδέες τους, δεν θα περιπατούσαν εν σκότει και τύφλωση, ούτε θα έτρεφαν την πλάνη. Πολλοί αποδίδουν στα λόγια της Γραφής νόημα που ταιριάζει στις δικές τους γνώμες, και παραπλανούν τους εαυτούς τους και εξαπατούν άλλους με τις παρερμηνείες τους του λόγου του Θεού. Καθώς αναλαμβάνουμε τη μελέτη του λόγου του Θεού, πρέπει να το πράττουμε με ταπεινές καρδιές. Κάθε εγωισμός, κάθε αγάπη προς την πρωτοτυπία, πρέπει να παραμερίζεται. Απόψεις που έχουν επί μακρόν καλλιεργηθεί δεν πρέπει να θεωρούνται αλάθητες. Η απροθυμία των Ιουδαίων να εγκαταλείψουν τις μακροχρόνια εδραιωμένες παραδόσεις τους απεδείχθη η καταστροφή τους. Ήσαν αποφασισμένοι να μη διακρίνουν κανένα σφάλμα ούτε στις ίδιες τους τις απόψεις ούτε στις ερμηνείες τους των Γραφών· αλλά όσο μακρό χρονικό διάστημα κι αν έχουν διατηρήσει οι άνθρωποι ορισμένες αντιλήψεις, εάν αυτές δεν υποστηρίζονται σαφώς από τον γραπτό λόγο, πρέπει να απορρίπτονται.

«Εκείνοι που επιθυμούν ειλικρινώς την αλήθεια δεν θα διστάζουν να εκθέτουν τις θέσεις τους σε εξέταση και κριτική, ούτε θα ενοχλούνται όταν οι γνώμες και οι ιδέες τους αμφισβητούνται. Αυτό ήταν το πνεύμα που καλλιεργείτο ανάμεσά μας πριν από σαράντα χρόνια.

Συγκεντρωνόμασταν με την ψυχή βεβαρημένη, προσευχόμενοι να είμεθα ένα στην πίστη και στη διδασκαλία· διότι γνωρίζαμε ότι ο Χριστός δεν είναι διηρημένος. Ένα σημείο κάθε φορά ετίθετο ως αντικείμενο διερεύνησης. Επισημότητα χαρακτήριζε αυτές τις συνάξεις διερεύνησης. Οι Γραφές ανοίγονταν με αίσθημα δέους. Συχνά νηστεύαμε, ώστε να είμεθα καλύτερα προετοιμασμένοι να κατανοήσουμε την αλήθεια. Έπειτα από θερμή προσευχή, αν κάποιο σημείο δεν γίνετο κατανοητό, συζητείτο, και ο καθένας εξέφραζε ελευθέρως τη γνώμη του· κατόπιν πάλι γονατίζαμε σε προσευχή, και θερμές ικεσίες ανέρχονταν στον ουρανό, ώστε ο Θεός να μας βοηθήσει να βλέπουμε με τον ίδιο τρόπο, για να είμεθα ένα,

καθώς ο Χριστός και ο Πατήρ είναι ένα. Πολλά δάκρυα εχύθηκαν. Αν ένας αδελφός επέπληττε έναν άλλον για τη βραδύτητα της κατανόησής του, επειδή δεν εννοούσε ένα χωρίο όπως το εννοούσε εκείνος, εκείνος που είχε επιπληχθεί έπειτα έπαιρνε τον αδελφό του από το χέρι και έλεγε: “Ας μη λυπούμε το Άγιον Πνεύμα του Θεού. Ο Ιησούς είναι μαζί μας· ας διατηρούμε πνεύμα ταπεινό και διδακτό.” και ο αδελφός προς τον οποίο απευθυνόταν έλεγε: “Συγχώρησέ με, αδελφέ, σου έκανα αδικία.” Έπειτα γονατίσαμε ξανά για μια ακόμη περίοδο προσευχής. Περνούσαμε πολλές ώρες με αυτόν τον τρόπο. Συνήθως δεν μελετούσαμε μαζί περισσότερο από τέσσερις ώρες τη φορά· ενίοτε όμως ολόκληρη η νύχτα αφιερωνόταν σε επίσημη διερεύνηση των Γραφών, ώστε να κατανοήσουμε την αλήθεια για τον καιρό μας. Σε ορισμένες περιπτώσεις το Πνεύμα του Θεού ερχόταν επάνω μου, και δυσνόητα μέρη καθίσταντο σαφή μέσω της ορισμένης από τον Θεό οδού, και τότε υπήρχε τέλεια αρμονία. Όλοι ήμασταν ενός νοός και ενός Πνεύματος.»

«Επιζητήσαμε με τη μεγαλύτερη ειλικρίνεια να μη διαστρεφούν οι Γραφές, ώστε να προσαρμοσθούν στις γνώμες οποιουδήποτε ανθρώπου. Προσπαθήσαμε να καταστήσουμε τις διαφορές μας όσο το δυνατόν ελαφρότερες, μη επιμένοντας σε ζητήματα δευτερεύουσας σημασίας, επί των οποίων υπήρχαν διαφορετικές απόψεις. Αλλά το βάρος κάθε ψυχής ήταν να επιφέρει μια κατάσταση μεταξύ των αδελφών η οποία θα ανταποκρινόταν στην προσευχή του Χριστού, ώστε οι μαθητές του να είναι ένα, καθώς αυτός και ο Πατήρ είναι ένα. Μερικές φορές ένας ή δύο από τους αδελφούς ετάσσοντο πεισματωδώς εναντίον της απόψεως που είχε παρουσιασθεί και εκδήλωναν τα φυσικά αισθήματα της καρδιάς· αλλά όταν εμφανιζόταν αυτή η διάθεση, αναστέλλαμε τις έρευνές μας και διαλύαμε τη σύναξή μας, ώστε ο καθένας να έχει την ευκαιρία να μεταβεί προς τον Θεό με προσευχή και, χωρίς συνομιλία με άλλους, να μελετήσει το σημείο της διαφοράς, ζητώντας φως από τον ουρανό. Με εκφράσεις φιλικότητας χωριζόμασταν, για να συναντηθούμε πάλι το συντομότερο δυνατόν προς περαιτέρω διερεύνηση. Κατά καιρούς η δύναμη του Θεού ερχόταν επάνω μας με ιδιαίτερα έκδηλο τρόπο, και όταν καθαρό φως απεκάλυπτε τα σημεία της αληθείας, κλαίγαμε και χαιρόμασταν μαζί. Αγαπούσαμε τον Ιησού· αγαπούσαμε ο ένας τον άλλον.»

«Εν εκείναις ταις ημέραις ο Θεός εργάσθηκε υπέρ ημών, και η αλήθεια ήτο πολύτιμος εις τας ψυχάς ημών. Είναι αναγκαίον η ενότης ημών σήμερον να είναι τοιαύτης φύσεως, ώστε να ανθέξη εις την δοκιμασίαν της θλίψεως. Ευρισκόμεθα εδώ εις την σχολήν του Διδασκάλου, διά να εκπαιδευθώμεν διά την άνω σχολήν. Πρέπει να μάθωμεν να υπομένωμεν την απογοήτευσιν κατά τρόπον χριστοειδή, και το μάθημα το οποίον διδασκόμεθα διά τούτου θα είναι μεγάλης σπουδαιότητος δι' ημάς.»

«Έχουμε πολλά μαθήματα να μάθουμε, και πολλά, πάρα πολλά να απομάθουμε. Μόνον ο Θεός και ο ουρανός είναι αλάνθαστοι. Όσοι νομίζουν ότι δεν θα χρειαστεί ποτέ να εγκαταλείψουν μια προσφιλή άποψη, ότι δεν θα έχουν ποτέ αφορμή να αλλάξουν γνώμη, θα απογοητευθούν. Όσο εμμένουμε στις δικές μας ιδέες και απόψεις με πεισματώδη επιμονή, δεν μπορούμε να έχουμε την ενότητα για την οποία προσευχήθηκε ο Χριστός.» Review and Herald, 26 Ιουλίου 1892.